

Кабарівці

- ✓ Село Кабарівці одне з мальовничих сіл Зборівщини. Розташоване село на відстані 7 км від районного центру м. Зборів та 3 км від залізничної станції.
- ✓ Засноване село 1598 року. Назва села походить, за переказами старожилів, від прізвища пана Кабарівського.
- ✓ Зараз у селі прокладена асфальтна дорога, закладено став площею 22га. У 1994 р. село газифіковано.
- ✓ В селі є загальноосвітня школа І-ІІ ст., клуб, бібліотека, ФАП. Також є Синя гора, річка Стрипа, ліси.

Церква св. Парасковії

- ❖ Церква побудована у 1836 р. за кошти Анни Крігсбургер на полі жительки села Агафії Терещук як пам'ять про свого сина, що втопився в Кабарівському ставі.

Краєвиди Кабаровець

Водойми села

Річка Стрипа

- Зі злиття поблизу м. Зборів кількох невеликих потічків утворилася річка Стрипа довжиною 147 км.
- У селі Кабарівці, на річці, Стрипі, є чимало невеличких джерел, озеро і став.

Легенда про Стрипу

- В народі існує дуже красива легенда про походження назви річки. Її розповіла мені бабуся. Давно це було. Ніхто не відає коли, та й, власне, не це так важливо. Словом давно. У кожній легенді є доля трапичності, давнина, оповита невідомістю, яка завше навіює сум. Цю легенду знають дуже мало людей, але вона надзвичайно пізнавальна й цікава, тому й варта уваги. Це одна з кількох, пов'язаних між собою легенд, і всі вони відкривають занавісу історії рідного краю, а ще — апелюють до уяви і постають перед нами величними образами минулого... Ця історія сягає тих часів, коли люди жили ще невеликими поселеннями, одне з яких було засноване на території теперішнього села Дуліби. В той час народ вів боротьбу з кочовими племенами, які постійно нападали на наш край, вели загарбницькі війни, жорстоко розправлялися з мирним людом. І одне з таких племен-кочівників напало на поселення дулібів. Грізний кочівник Овар, який вів це військо, вже віддавав наказ нападу, коли в останню мить вгледів у місцевого князя чарівну доньку Стрипу. Палко закохався в неї молодий Овар, її образ постійно був у нього перед очима. А Стрипа й справді була красуне: висока, струнка, з довгим хвилястим волоссям кольору воронячого крила, голубими, як небесна блакить очима, гострими бровами та гарними устами. Вельми впала в око грізному Овару, який місця собі знайти не міг, так заповонила його серце красуня Стрипа. Тоді він послав своїх послів до князя з проханням видати Стрипу за нього заміж. На що князь відповів злому завойовнику: — У нас дівчата — народ вільний, чоловіків обирають за велінням серця і ніхто не в силі змусити їх вийти за нелюба! Страшно розгнівався Овар, але послав послів-сватів з подарунками до дівчини. Коли свати прийшли і передали їй на золотому підносі хустину, обрамлену золотом і сріблом, та передали бажання свого повелителя, мудра дівчина на хвилю задумалася. Адже в її руках доля усього поселення. в разі її незгоди Овар знищить усіх. Важко було приймати рішення, та, розірвавши навпіл подаровану хустину гордо промовила людам Овара: — Якщо Овар такий всемогутній, то нехай зробить так, щоб одні дві половини хустки з'єдналися без шва. Отоді я вийду заміж за нього!

Вдруге страшно розлютився Овар і гнів його був нестримним. Він наказав негайно вбити всіх людей цього поселення. То було жахливе видовище — крик, стогін, кров лилася ріками разом зі слізьми, нікого не пошкодували злі нападники. І бачачи, що вбили батька-князя, матір, братів і всіх людей, а її не вбивають, Стрипа зрозуміла, що її хочуть взяти в полон. З усіх боків підходять кочівники, все ближче і ближче, ось-ось вона буде в їхніх руках. Овар радів, що незабаром зможе заволодіти дівчиною... Та сталося непередбачуване: Стрипа, здогадуючись про мету злого кочівника, вибігла на найвищу скелю, востаннє оглянула свій рідний край жадібним поглядом і кинулася вниз, де стрімко протікала невелика річечка. Та прийняла, дала притулок красуні Стрипі, що колись малою гралася біля її вод, назавжди сховавши її в своїх обіймах-хвилях. Ось так загинула відважна дівчина. А Овар? Він спершу оторопів з несподіванки, адже такого не чекав від тендітної дівчини, але де їм, кровопивцям, зрозуміти, що краще смерть, аніж неволя. Біль молодого кочівника був надзвичайно глибоким, бо ж сильно закохався в Стрипу, і її смерть була для нього, як виявилось, непоправною. Не зміг змиритися з такою втартою Овар. Тоді в ніч на Різдво, бачачи страшну розпуку кочівника, зібралися наймогутніші чарівники та знахарі і після довгої ради сказали наступне: — Оваре! Якщо ти сорок днів і сорок ночей плакатимеш безперестанку, то Стрипа повернеться до життя. І тяжко плакав Овар, жалкуючи за все зло, вчинене досі, що призвело до втрати коханої дівчини. Та скільки Овар не плакав, Стрипа не поверталася до життя. А Овар все плакав та плакав, з дня в день, з місяця в місяць. з року в рік. І не витримала скеля, на якій сидів Овар, і заплака сама. Тепер цей водоспад називають Чоловічими сльозами. А річка прибрала собі за ймення ім'я дівчини Стрипи і носить його досі, поєднавши свою долю з швидкоплинною річкою Дністер. Тобто, вона впадає в ріку, яка несе свої води в Чорне море. І, кажуть, що злий кочівник Овар досі ходить у лісі, шукаючи свою кохану Стрипу.

Мальовнича Стрипа

